

mer. Man kunne lade Advokatrådet udpege et medlem, og de øvrige medlemmer kunne være en børnepsykolog, en børnepsykiater og en person, der repræsenterer en forældreorganisation.

Efter begge forslag bortfalder Den Sociale Ankestyrelses kompetence på dette område. Ligeledes gælder det for begge modeller, at kommunernes betaling fastholdes, således at kommunerne fortsat har en tilskyndelse til at forebygge tvangsfjernelser fra familier, hvor barnets tarv er truet.

Den hidtidige debat

Socialministeren har peget på, at Den Sociale Ankestyrelse i dag »kan tage en sag op af egen drift og pålægge en kommune at gennemføre nødvendige tiltag over for et barn, der har behov for støtte, hvis en kommune undlader dette«. Socialministeren finder således, at der allerede er »en økonomisk uafhængig instans, der kan tage stilling til tvangsfjernelser, samtidig med at kommunernes betaling fastholdes« (Se svar på spørgsmål S 4535, 2002-2003, stillet af Margrethe Vestager (RV)).

Forslagsstillerne mener imidlertid ikke, at Den Sociale Ankestyrelses nuværende rolle løser de beskrevne problemer. Det er afgørende, at det ikke kun er i udvalgte tilfælde, der er sikkerhed for, at det er barnets tarv, som er udslagsgivende for afgørelserne. Uafhængigheden og fagligheden skal være sikret fra første færd. Forkerte afgørelser har alvorlige og måske

endda uoprettelige konsekvenser for forældre og børn, og det er essentielt, at der handles hurtigt. Hertil er det afgørende for forslagsstillerne, at der typisk er tale om »svage« forældre, som ikke har ressourcer til at anke afgørelser, som de er uenige i. Derfor må der stilles skærpede krav til kvaliteten i afgørelserne.

Med hensyn til økonomien mener forslagsstillerne ikke, at de anførte modeller vil medføre betydelige stigninger i de offentlige driftsudgifter, da forslaget ikke indebærer nye opgaver, men en ny organisering af opgaveløsningen. Staten må dog påregne en mindre engangsudgift i forbindelse med den fysiske etablering af et eventuelt uafhængigt nævn og eventuelle regionale centre.

Det skal understreges, at forslagsstillerne er bevidste om, at en større uafhængighed og større retssikkerhed i afgørelser om tvangsanbringelser ikke løser alle problemer på anbringelsesområdet. Det forberedende arbejde vil fortsat ligge i kommunerne, og her kan specielt de små kommuner fortsat have problemer med at opretholde tilstrækkelig ekspertise. Men en uafhængig instans vil kunne sikre en større ensartethed i afgørelserne, kunne opsamle erfaringer og kunne give kommunernes sagsbehandlere langt bedre mod- og medspil end de nuværende kommunale børn og unge-udvalg.

Forslagsstillerne håber på Folketingets velvillige behandling.

Skriftlig fremsættelse

Margrethe Vestager (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en ny procedure i afgørelser om tvangsfjernelse af børn.
(Beslutningsforslag nr. B 77).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.